

Divadelní Kojedčák

aneb Co oči nevidí, to vám Kojedčák nalže...

05/15
neděle
ročník 6



... co vám nalžeme dnes?

10.00 / Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves - ČERNÁ JE DOBRÁ

15.00 / Slavnostní vyhlášení výsledků a ukončení

RADY KOJECHUCKOVY BÁBY

Chce-li se Koječák dozvědět, kdo dostane cenu poroty, natrhá v předvečer vyhlášení Divadelního Kojetína devatero kvítí, majíc přitom ruku bílým šátkem obalenou, a potom se omyje rosou. Když s tím kvítím jde domů, dá si pozor, aby nikoho nepotkal, sice by bylo vše zkaženo; pak z toho kvítí uplete věneček, dá si ho pod podušku a o kterém představení se mu v noci zdá, ten cenu dostane.

CITÁT DNE



*„Správné divadlo má mít
,Erós a Tánatos‘,
to znamená ,lásku a smrt‘.
U komedie tedy ,smrt a mrd‘.“*

Vladimír Fekar

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ



ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Milí divadelní Koječáci,

všechno má svůj konec, dokonce i Divadelní Koječák. Ale nezoufejte, není to konec definitivní, protože Divadelní Koječák nikdy nekončí. V posledním čísle se prostě omluvíme všem, které jsme nějak urazili, tzn. těm, o kterých jsme hodně psali; pak se omluvíme těm, o kterých jsme psali málo. Za rok se všechny šrámy zahojí, lidi na to zapomenou a my zase na přehlídce začneme odznova. Proto se Divadelní Kojetín pořádá jenom jednou za rok, aby se z toho lidi stihli vzpamatovat.

Co se ještě stalo v sobotu? Klára se kolem poledne v naší oficiální redakci, kde máme skutečně být, ale místo toho okupujeme Svačinu kancelář, rozhodla, že si dá snídani, která se vyskytovala na stole vzdáleném asi sedm metrů od jejího stolu. Po nějaké době přemýšlení Klára prohlásila: "Já si musím dát ten rohlík. Možná aji ten párek. Tak já se teda celá přesunu." Potom měla hlad porota a stréc Milan jim proto nesl ták s talíři do horního patra. Když se vyskytoval ve druhé části schodiště, začalo se Sokolovnou ozývat cinkání a padání nádobí, doprovázené sprostými slovy. Hadička hned přiskočila na pomoc a za hlasitého Milanova volání "vem ten ták!" mu vzala z ruky talíř, který podpíral ták. Stréc Milan to ale na poslední chvíli vybalancoval a všechno dobře by dobře dopadlo, kdyby všechno zpoza rohu neslyšel porotce Vladimír Fekar, který šel zrovna na oběd. Vladimír: "Milane, tobě to spadlo?" – Milan: "Jo! Všechno se mi to vysypalo z talěrů na schody, tož sem to holýma rukama pozbíral a máte to nachystany v sále!"

Odpoledne se kvůli odreagování od divadelních témat vedla v kužárně debata o delfínech. Šíra, odborník na všechno a hlavně zoologii, nám nejdříve sdělil, že si je jistý jenom tím, že delfíni jsou paryby. Vzápětí svoje tvrzení dementoval a uvedl, že delfíni jsou savci a paryby jsou žraloci. Zuzka přispěla do debaty s tím, že kamarádky jí na záchodě říkaly, že delfíni můžou žít ve sladké vodě, což je zvláštní, protože delfíni přece skáčou jen v moři při západu Slunce, jak to vždycky bývá na obrázcích puzzle. Stréc Milan ji však rozhodně poučil, že delfíni můžou žít ve sladké vodě, ale jenom pokud není přechlorovaná.

Gymnaziální sekce se pak chtěla asi zavděčit Svači, a tak o ní napsala článek, který popisoval souvislost mezi počasím a Svačíným chováním. Nebylo to ale tak, že by se Svača chovala podle toho, jaké je zrovna počasí, ale že počasí se chová podle toho, jak se zrovna cítí Svača. Když jsme ten článek Svači přečetli a do její kanceláře pak vstoupili gymnazisti, tak Svača prohlásila, že asi bude bouřka. Petr Nýdrle a Vladimír Fekar potom utekli z odpoledního představení Frída, měli s sebou sbalené tašky, jakoby v panice naskočili do Vladimírova červeného auta (značku nevíme, jsme ženy) a odjeli pryč, přestože ještě měli porotcovat dvě další představení. Potom jsme se však dozvěděli, že Petr jel na skok hrát koně a Vladimír házenou; úplně nevíme, jak skóroval Petr, ale Vladimír vyhrál devět (druhá část výsledku pro nás není podstatná, jsme ženy).

Díky všem těmto zážitkům, úžasným lidem, kolegům, divákům, návštěvníkům a přátelům jsme si psaní Divadelního Koječáka opět stoprocentně užili a už se těšíme na další ročník!

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Kód nula

**Kroužek divadelních
ochotníků ve Hvozdné**

Scénář a režie: Alena Herman

Kód nula, autorský projekt s výrazným osobním vkladem scenáristky a režisérky Aleny Herman, nabídl v nevděčném dopoledním sobotním čase soubor z Hvozdné. Romance s prvky sci-fi provokuje především

předestřenými tématy - jaká je hodnota lidské bytosti a kdo o ní rozhoduje; zda lze zasahovat do božího řádu, do koloběhu zrození a smrti, a pokud ano, jakým právem a za jakou cenu; a také nakolik určuje běh našeho života genetika či biologie. Lektorský sbor ocenil odvahu tvůrců zobrazovat emoce bez ironizujícího či parodického „shozu“, precizní práci s vizuální stránkou inscenace (obrazově vábivé mizanscény, čistá harmonizující scénografie, výborná práce se svícením) i zvukovým plánem. Byla doporučena spolupráce s oponentem scenáristky a režisérky, která by mohla vést ke zvěčnění, redukci textu a zostření situací; snad také ke snížení hladiny sentimentu, kterého tam pro cyničtější povahy bylo příliš. Na druhé straně – kdo chtěl být zasažen, byl. Například Petr Nýdrle si vzpomněl, že už dlouho nenavštívil kostel...

Petra Kohutová



KOLOKVIUM

s herci po představení

Milena Marciliová

Jak se vám dnes v Kojetíně hrálo?

Hrálo se nám docela dobře, přestože to byl takový ranní čas. Myslím si, že pro takový titul se ten čas nehodil, ale prostředí je tady pěkné.

Nepřišla vám divácká účast nízká?

To je asi na delší řeč, přijde mi to trochu líto, protože já sama jsem zasedala v komisi třeba na festivalu v Napajedlech a každé to představení bylo skoro vyprodané. Možná je to tím časem, že jsme hráli takto dopoledne. Třeba se stala nějaká chybička, že jsme tu možná zařazeni navíc nebo lidi už jsou přes ten týden unavení, ale myslím si, že je to pro mě škoda, že nepřišli.

Já si myslím, že to bylo jedno z nejlepších divadel tady...

Ano, to já si myslím taky. Máte veliký sál pro málo lidí, že jo. Ale my to tak bereme,



protože díky tomu, že Hvozdná je takové hnízdo mladých a začínajících herců a mají tam velkou divadelní tradici, tak je tam skoro vždycky vyprodáno. Což je krásný. A já sama, tím, že jsem profesionálka, tak jsem taky z divadla zvyklá na plný sál. Myslím si teda, že nás to nezaskočilo, že jsme s tím víceméně počítali a možná jsme si to vychutnávali sami pro sebe. A jestli jsme těch pár lidí, kteří tam seděli, nějak oslovili a něco si z toho představení odnesli, tak si myslím, že to je důležité. To je právě smysl divadla, setkávat se spolu.

Co říkáte na reakce lidí?

Odezva byla dobrá, byli velice pozorní. Někteří neodolali ani citovým výlevům, takže tam brečeli, ale taky dokázali ocenit, když tam bylo něco vtipného. To je podle mě smysl divadla, aby to smutné bylo proložené i nějakým lechtivějším fórkem nebo legrací, protože i reálný život se skládá ze smutných a veselých věcí. A publikum to vycítilo velice přesně, takže to podle mě bylo publikum divadelní, nesedí tady poprvé. My sami jsme si to užívali. Protože jsme měli poslední reprízu v prosinci a někteří z našich mladých lidí studují různě po republice, tak nebyl čas se sejít na nějakou velkou zkoušku a přeříkali jsme si to jen tady mezi sebou. Takže klobouk dolů. Já nejvíc oceňuju to, že u amatérského souboru vznikne autorská hra s takovým tématem. To je pro mě vrchol zadostiučinění a vnitřního naplnění. Tak by to mělo fungovat.

Tak já vám přeji mnoho štěstí u poroty, máte podle mě mnoho šancí na výhru.

Ano, já to našemu souboru hrozně přeji. Dělam tady s nimi po mnoha letech už druhou hru. Někdy v roce 2002 jsem s nimi dělala Motýly, i Alenka Herman v tom hrála. Byla jsem šťastná, že mě oslovila, protože hra se mi líbila už na první přečtení a ona sama, jako režisérka, autorka a ještě navíc jako hlavní představitelka to měla tak promyšlené, že leckterý profesionál by na ni nestačil. Takže já jsem po všech stránkách maximálně spokojená. Tady se smazává rozdíl mezi těmi, kdo se divadlem živí a kdo ho dělá jako koníček. Protože jestliže to v dnešní době někdo dělá jako koníček, tak je to krásné, a proto mají smysl i tyhle přehlídky. Je vidět, že divadlo pořád žije.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Eva Václavková

Jaký máte názor na toto divadlo?

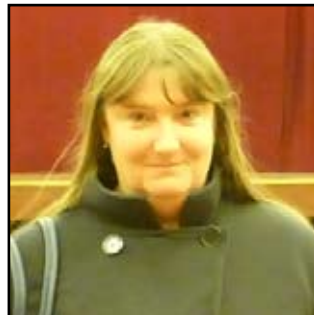
No, zatím se mi líbilo nejvíc, přestože to bylo drama.

Co říkáte na výkony herců?

Byly takové profesionální.

Jak se vám líbily kulisy? Měli to dobře připravené?

Ano, měli to krásné.



Jaký je váš oblíbený divadelní žánr?

Komedie, já se ráda směju.

Chtěla jste se někdy stát herečkou?

Ne, jsem takový stydlín.

Vžila jste se do některé z rolí?

Do hlavní představitelky jsem se vžila, do Elen.

ALAN RICKMAN NA DIVADELNÍM KOJETÍNĚ

Známý britský herec Alan Rickman, legendární představitel Severuse Snapea z filmové ságy Harry Potter, zavítal do České republiky. Jeho volba mezi účastí na Divadelním Kojetíně, nebo pražském Febiofestu padla navzdory očekávání na událost pražskou a čistě komerční. Člověk inteligentní a hloubavý může nad touto volbou pouze krčit rameny, nevěřičně poulit oči nebo si resignovaně odplivnout. Avšak na povrch vyplývá skutečnost, která Rickmanovu volbu do jisté míry ospravedlňuje!

Z archivovaných fotografií umístěných v městském archivu totiž vyplynulo, že známý herec se Divadelního Kojetína již zúčastnil a to v minulém běhu (2014)! Zůstal ale natolik nepovšimnut a upozadňován, že to jeho ego neuneslo a dalšího ročníku se s těžko skrývaným sarkasmem odmítl zúčastnit. „Ignorovali mě, odmítali mi články do toho jejich magazínu, spal jsem kdesi v tělocvičně, ani s kufrem mi nepomohli, když jsem se táhl na... ehm... na train station. Po cestě jsem musel přestupovat v nějaké šílené village. Musíte pochopit, že po těchto zkušenostech jsem skutečně musel zvolit možnost jinou a vzal to první, co se namanulo – tedy Febiofest,“ vyjádřil se k celé situaci sám Rickman. A to, nutno říci, stále ještě se stopou hořkosti a srdcem zlomeným.

Promiň, Alane, možná v příštím běhu!



REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Frida

Divadlo DiGoknu

Autorka: Gloria Montero

Režie a úprava scénáře:

Ilona Zámečnicková



Frida Kahlo u nás začala být populární po filmu se Salmou Hayek a Alfredem Molinou z roku 2002. Osud ženy, pro kterou každá hodina znamenala další hodinu bolesti, inspiroval španělskou

autorku Glorii Montero k napsání „sólového dialogu pro jedinou herečku“, Olgu Struskovou k jeho překladu a úpravě a Ilonu Zámečnickovou z rožnovského souboru DiGoknu k nastudování, byť v redukované podobě (rezignovala na linii textu o politické orientaci Fridy, soustředila se na osobní a uměleckou stránku její osobnosti). Velmi dobrá byla práce s výtvarnou stránkou – od volby barev a charakteru scény, přes promyšlenou práci s částmi kostýmu (zaujal mimo jiné korzet s propáleným srdcem), s parukou a s rekvizitou (artefakt smrt, od něhož se odrazí počátek vzpomínání Fridy, přes jeho proměny od mrtvého dítěte po partnera v tanci). Snad přepjaté zaujetí osudem mexické malířky a soucit s jejím osudem vedl k příliš vážnému přístupu k dané látce, ke zjednodušení jejího příběhu na boj s bolestí a rezignaci na humor a nadhled – což mělo za následek to, že vše bylo stejně důležité a představení se ve své druhé části stalo monotónním. Bylo doporučeno vylehčení některých situací, jakož i přesnější zacílení a uvědomění si motivací. Přesto se jedná o inscenaci ambiciózní a respektu hodnou. *Petra Kohutová*

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Ilona Zámečnicková

Co vás vedlo k vybrání zrovna této hry?

Na to je docela těžké odpovědět. Já jsem se zrovna nacházela v nějaké životní situaci a v té jsem viděla film. A najednou jsem prostě věděla, že to chci hrát.

Myslíte film o Frídě?

Ano, viděla jsem ten film, ve kterém hraje Selma Hayek, potom jsem viděla i jiný, starší z roku 1983. Ale mě ani nezaujal ten film, jako spíš ta osoba a ten její život. Tak mě to úplně dostalo a fascinovalo a říkala jsem si, že je to něco hrozně silného a zajímavého.



Za jakým účelem jste si vyžádala přesunutí publika až na pódium?

Já bych to zahrála klidně i na pódium a publikum bych nechala dole, ale tady to pódium je hrozně velké a forbína je hrozně velká. Za normálních okolností bych jeviště nechala za oponou, s tím, že se opona roztáhne až při úvodní písni, ale vzhledem k tomu, že ta hra je komorní, tak by měl mít divák pocit, že je jakoby s Frídou v tom jejím pokoji. Říkali jsme si, že když jsem tři metry nahore a ještě pět metrů daleko, tak to nebude fungovat. Ten blízký kontakt je důležitý, protože je to intimní záležitost a prožitek je pak silnější.

Jak byste zhodnotila publikum?

Publikum bylo naprosto vynikající. Jak jsme dohráli, tak jsem říkala, že tady byla pro mě úžasná atmosféra, že jsem cítila, jak ta vzájemná energie funguje. Super. Jedním slovem úžasné.

Takže jste s Kojetínem spokojená a přijedete i příští rok?

Určitě, pokud nás pozvete a bude místo, tak určitě rádi přijedeme.

Co je váš nejoblíbenější divadelní žánr?

To nemůžu říct, to je podle nálady. Mě třeba poslední dobou úplně nebaví komedie, které mě předtím bavily. Teď jsou mi spíš bližší nějaká monodramata nebo věci, kde jsou dva až tři lidi. Ale to se fakt nedá říct, protože pak můžu vidět nějakou úžasnou věc, může to být komedie, a je to taky super. Nemám žánr, který bych preferovala.

Nebála jste se, že se to publiku nebude líbit, když je to komorní hra jen s jedním hercem? Respektive ještě s kytaristou?

Nebála jsem se ani tak proto, že je tam jeden herec. Ale to téma je takové, jestli můžu říct, těžké. Je to existenciální záležitost. Trend je takový, že lidi chodí hodně na komedie, protože si chtějí odpočinout, tak jsme se báli, že publikum to nevezme, ale o to víc jsem pak byla překvapená. My jsme to teď hráli podruhé, premiéra byla v Rožnově a tam to taky zafungovalo úplně perfektně. Takže možná to, že lidi chodí na komedie, není tak úplně pravda. Někdo si může říct: budeme hrát radši komedii, protože když budeme hrát vážnou věc, tak to lidi nebude bavit. Ale pro mě to byla tak důležitá záležitost, že mi to v uvozovkách bylo jedno. Jako ne doslova, ale prostě buď to lidi vezmou, nebo ne, ale já si to stejně zahraju. A vzali to myslím dobře.

Jak dlouho jste tuto hru zkoušeli?

Zhruba půl roku, ale je to tím, že jak chodím do práce, tak nemám moc času. A taky tím, že se to rodilo postupně, po malých kouscích. Vždycky mě něco napadlo, pak jsem si řekla: ježišmarja, to je takové blbé. Takže ono se to tak vyvíjelo.

Bylo na zkoušení této hry něco těžkého, co jste se musela naučit?

No, bylo na tom těžké to, že jsem si to musela režírovat sama. Původně jsem chtěla, aby mi to režíroval někdo jiný, ale pak mi došlo, že to nejde. Protože tam chci dát něco, co já vím, že tam chci dát, a kdyby mi někdo jiný říkal, co tam mám dát, tak to nebude fungovat. Takže jsem si to musela zrežírovat sama a to je to těžké. Nevidět se a přitom hrát. Proto jsem se tak bála premiéry.

Takže jste před premiérou neměla žádnou odezvu?

Akorát 14 dní před premiérou se na to podívali dva lidi a tehdy mi trošku odlehlo, protože mi oba říkali, že to funguje. Mě jenom zajímalo, jestli to není úplná blbost

a to mi stačilo. Takže jsem to ukázala dvěma lidem a pak jsem šla rovnou s kůží na trh.

Takže jste to cvičila vlastně celou dobu jenom doma před zrcadlem?

No, přesně tak.

Co dělá herec ve volném čase?

Já nejsem herec profesí, já chodím do práce, jsem učitelka angličtiny, normálně pracuju. A když mám volný čas, tak zkouším, takže ve volném čase dělám divadlo.

Ještě poslední otázka, na kterou se musíme ptát. Kolik je hodin?

(smích) Nevím, půl páté asi, fakt nevím.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Erik Štopka

Co říkáš na toto představení, kde hraje pouze jeden člověk?

Tak bylo to vcelku dobře zpracované, na to, že tam hrál jeden člověk, mě to až překvapilo. Čekal jsem to ale trochu delší.

Myslíš, že ten počet herců stačil?

Ano, stačil. Nevidím v tom žádný extra problém.

Co bys tomu představení vytkl?

Právě tu délku, jak už jsem zmínil, a jinak se mi to představení vlastně i docela líbilo.

Vyhovuje ti tento typ divadelních her?

Na mě je to až moc ponuré, já mám radši veselejší hry.

Ještě jedna otázka. Jaké myslíš, že bylo poselství téhle hry?

Že někdo může mít opravdu naprd život a i když si myslí, že je naprd, tak to může být ještě horší.

REFLEKTOR

aneb Včera jsme viděli

Caesar

Divadlo Brod Uherský Brod

Autoři: Jiří Voskovec, Jak Werich

Dramaturgie, úprava textu, režie:

Roman Švehlík

Kód nula, autorský projekt s výrazným

Je podivné, trochu děsivé a zároveň pro diváka večerního představení pozitivní,



že text Jiřího Voskovce a Jana Wericha Caesar není ve vztahu k dnešku fosilí a satirické momenty dodnes tu více, tu méně fungují. Navíc v mazané a zároveň citlivé úpravě Romana Švehlíka nabyla hra z roku 1932 nejen na naléhavosti, ale i zábavnosti. Dramaturg, úpravce textu, autor návrhu scény a režisér v jedné osobě se musel vyrovnat s náročným úkolem sjednotit nejen herecký styl jednotlivých účinkujících (kterých bylo více než 25, navíc se někteří v průběhu minulých repríz vyměnili), ale vůbec dát dohromady zaměstnané dospělé herce, dětské herce a orchestr. Lektorský sbor ocenil zejména částečně improvizované forbíny, doporučil doprecizovat a ukotvit výstupy travestovaného antického příběhu a vymyslet způsob, jak se vyrovnat s hudební a zejména zpěvní stránkou inscenace.

Petra Kohutová

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Roman Švehlík

Proč jste si vybral zrovna tuto hru?

Patřím do generace, která je odkojena humorem Voskovce, Wericha, Suchého a Šlitra, takže my se k tomu pořád vracíme, a když jsem byl ještě na gymplu, tak jsme poslouchali staré vinylové desky, které šustily a škrábaly, a byli jsme z toho nadšení. Byla samozřejmě jiná doba. No a teď jsme se k tomu Voskovci a Werichovi vrátili vlastně potřetí. Protože před deseti lety jsme udělali hru Osel a stín, tu jsme tady myslím taky hráli. To byla doba, kdy vznikla opoziční smlouva a politici taky trochu zlobili, tak jsme tu hru trochu předělali a ty spory jsme změnili. Pak vlastně ke stému výročí jsem napsal takový scénář, který jsem nazval Pocta Voskovci, Werichovi a Ježkovi a byl to takový průřez tou tvorbou. Nebyla to korespondence Voskovce a Wericha, protože tehdy ještě nebyla. Takže to bylo takové vzpomínání a představili jsme tam dílo, které moc lidí ještě nezná, bylo takové ještě dadaistické. To bylo taky docela úspěšné, to jsme objížděli ještě ty Werichovce a hráli jsme to strašně mockrát. No a teď jsme se po více jak 10-ti letech vrátili k tomu Caesarovi. Tam ani nešlo o to, zahrát si nějakou politickou satiru, ale ukázat nějaký jiný druh humoru. Že existuje humor něžný, humor inteligentní, kdy musíte znát kontext. Takže byla to taková snaha vyzkoušet si, jestli werichovský a horníčkovský humor bude ještě fungovat, protože ta doba opravdu zhrubla.

Myslíte, že se vám dnes povedlo zabořovat s tímto druhem humoru?

My jsme byli spokojení. Nevím, jak jste to viděli vy, protože tady bylo takové multigenerační publikum.

Já jsem moc mladej, mně se líbily takové ty vtipy, jako když obrátil hodiny a řekl, že je půl dvanácté a tak. To jsou vtipy pro mě.

Já si myslím, že si z toho každý vybere něco. Ta hra není taková, že by se člověk měl



řehtat od začátku do konce. To představení má výhodu, že se pořád vyvíjí a to já zase jako učitel dramatařů mám rád, že určité věci jsou nacvičené, musí fungovat a měly by být přesné, a pak jsou tam chvíle, že ona ta podobnost hry spadne, ale na druhou stranu se z toho vyvinou někdy zajímavé věci.

A kde ty drby tak zjišťujete?

To nesmíme prozradit, ale máme vlastní zdroje.

Divadelního Koječáka?

Tentokrát nebyl Koječák.

Byla v této hře chvíle, kdy nešlo vše podle scénáře? Prostě kdy jste museli improvizovat, i když to nebylo plánované?

No, hodně. Sice to nevypadá, ale scéna s houslistkou byla opravdu nepřipravená. Ten striptýz jsme si vymysleli na minulém představení, protože nám přišlo, že ten přechod je takový násilný, tak jsme si řekli, že to uděláme tou forbínou, a protože jsme se zapomněli převlíknout, tak z toho vzniklo něco takového. No a včera večer jsme opravdu ještě sháněli houslistu, takže Verunka Přikrylová řekla, že zahraje cokoliv z listu a opravdu si zkusila jednou ty složité partitury a my jsme ji představili.

Která scéna je vaše nejoblíbenější?

Ta hra je taková zvláštní. Myslím, že pro Voskovce a Wericha je ta hra až moc předělová. Vznikla třeba ještě před Baladou z Hadrů a prostě před všemi těmi slavnými hrami, ale je zvláštní v tom, že ta první polovina je z hlediska tvorby V a W nejvíce povedená. Proto se ti lidé tolik neplácají směchy, protože tam jde víc o dramatickou situaci postav a v druhé půlce se to jakoby rozděluje a přechází to v takovou frašku...

Kateřina Valášková

Jak byste ohodnotila váš dnešní výkon v této hře?

Můj dnešní výkon byl nejlepší ze všech výkonů.

Čím se tak lišil od těch ostatních?

Tím, že jsem měla měsíc na naučení, a tím, že to nebyla premiéra.

Jak byste zhodnotila obecenstvo?

Úžasné. Lidé se smějí a u komedie je to to nejlepší.

Stříhla byste si nějakou jinou roli než Kleopatru?

Jo, v této hře už jsem měla jiné role. Tu lazebnici a krysu. (smích) Kleopatru totiž hrála kamarádka a ta jela pryč, takže jsem měla měsíc na to, abych převzala tuto roli a naučila se to.

Takže celý ten žebříček se posunul, vy na Kleopatru, někdo jiný zase na lazebnici...

Ano, tak se přichází k rolím pánové. (smích)



Hrajete teď momentálně ještě nějaké další hry?

Ne, nehrajeme žádné. Ale bude zase nová divadelní sezóna, takže zase něco nacvičíme.

Máte vůbec nějaký volný čas? A co v něm děláte? (Kolega: Ohoho! Pozor s těma otázkama, ty bejku!)

Ve volném čase především divadlo. Divadlo a taky folklór tančím.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Elen Konečná

Jak se vám líbilo představení?

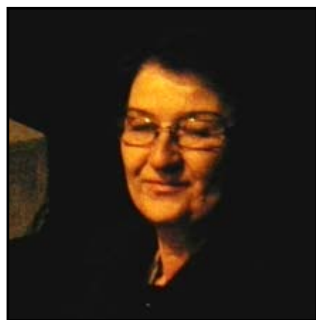
Mně se líbilo moc, protože mám ráda Voskovce a Wericha. Dalo by se říct, že jsem na tom vyrůstala, protože tatínek je měl moc rád, a když studoval v Praze, tak chodil do jejich Osvobozeného divadla a u nás se ty písničky zpívaly. Já mám doma ještě ty staré desky s jejich dialogy a s jejich písničkami.

Která scéna byla podle vás nejlepší?

Mně se nejvíc líbil dialog těch dvou. Zbytek byl taky pěkný, ale ten dialog je zastínil, dle mého názoru.

Co byste tomuto divadlu vytkla?

Já jsem maximálně spokojená. Hlavně ti malí kluci byli vtipní a bavili mě.



REFLEKTOR

aneb Dnes jsme viděli

Černá je dobrá

Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves

Autoři: Sylvie Zlatá

Protože SVČ Lužánky nám onemocnělo a nemohlo přijet, stala se definitivně posledním kouskem Divadelního Kojetína 2015 (což je pro nás jubilejní ročník, protože uběhlo přesně 15 let od roku 2000) hra Černá je dobrá.

Toto hudební drama z pera Sylvie Zlaté, kterou dokonce ani Vít Závodský nezná, nám přijelo zahrát Divadlo BLIC (což znamená ‚Blázni loví ideje cedníkem‘). Bohužel, ani my, ani diváci si nebyli jistí, jestli se díváme na komedii nebo drama,



a nikdo nevěděl, jestli se teda má smát, nebo ne. Jistý si podle svých slov nebyl ani Vít. Naopak Alča z baru měla jasno a řekla nám, že se chtěla smát hrozně, ale přišlo jí to trapný, protože se nikdo jiný nesmál, a tak se nakonec nesmála ani Alča.

Co divadelnímu spolku u porotců rozhodně prospělo, bylo, že se skládal převážně z mladých a pěkných lidí, což i my tady v redakci to oceňujeme. Bylo to samozřejmě drama hudební, a tak divákovo ucho několikrát potěšily písně zpívané na playback, při kterých herci občas zapomněli otevřít pusy. Moc to vidět nešlo, ale Kubu to tak popudilo, že když jsem ho poprosil o toust, tak mi řekl, ať přijdu až po přestávce.

Tato hra měla na nás všechny hluboký dopad. Působilo to až tak podvědomě, že Milan dostal nápad jít předat kytku a koláč tématicky v souladu se hrou a nevzít si tam tričko, protože jeden z herců hrál nahoře bez. A přestože Petra Kohutová označila hru pouze za povedený pokus, my s ní nesouhlasíme a šli bychom se na hru Černá je dobrá podívat znovu. A klidně bez trička.

David Hás

KOLOKVIUM

s tvůrci po představení

Adéla Botková

Jak se vám dneska hrálo?

Dneska se mi hrálo na jedné straně moc hezky a na druhé to bylo trošičku zakřiknuté ze strany diváků.

Jak byste publikum zhodnotila?

Ti, co seděli vpředu a měla jsem s nimi oční kontakt, tak moc pěkné. Ale ostatní mi přišli takoví vlažnější... ale nevím, možná to bylo akorát tak velkým prostorem.

Očekávala jste bouřlivější reakce?

Ta má role je docela komická, takže jsem trochu hlasitější reakce čekala.

Stříhla byste si ráda nějakou z jiných rolí v této hře?

Mně se líbí matka. Klidně, proč ne.

Jak jste se dostala k divadlu?

Je to asi deset let zpátky, kdy se k nám do Ostrožské Nové Vsi přistěhovala dvě děvčata, obě pracovala ve Slováckém divadle a dělaly divadlo profesionálně. Můj manžel dělal místostarostu a přišel za mnou a řekl mi, že vzniká amatérské divadlo. Protože asi pozoroval můj herecký talent doma při nějakých scénách ze života, tak si myslel, že když ho uplatním tam, tak už nebudu tolik vyvádět doma.

Takže na popud manžela?

Ano, ale já jsem povoláním učitelka a myslím si, že každý učitel má v sobě notnou dávku herectví, aby vystoupil před lidmi... takže tohle je můj trénink.

Co očekáváte, že vám řekne porota?

Není očekávání, není zklamání. Stejně jako s tou reakcí diváků. Radši nic neočekávám a budu mile překvapená, ať řeknou cokoli.



DEMENTI PANA MATĚJČKA



V článku z předchozího čísla (ad DK č. 4 - Spotted!) jsme uvedli fotografii pana učitele Miroslava Matějčka z místního gymnázia, kterak jsme ho načapali, jak se snaží na zdi naší Sokolovny načerno vylepit propagační materiály. Pan Matějček si totiž správně domyslel, že na Divadelní Kojetín chodí řady návštěvníků a taková propagace se velmi vyplatí, i kdybychom mu ten plakát do rána strhli.

Vyjádření p. Matějčka:

Musím konstatovat, že mým jednáním nebyl zneužit prostor kulturního centra Sokolovo k nekalým reklamním účelům, nýbrž byl využit k účelům ryze kalým, a to k propagaci bohubilé akce, již navazujeme po třech letech na tradici úspěšných veřejných akademií Gymnázia Kojetín. Nezanedbatelným důvodem pro oslovení nejen kojetínské kulturní veřejnosti na přehlídce divadelních souborů je skutečnost, že se letos opět parta zanícených gymnazistů 2. ročníku vzchopila k výkonu hodnému pozornosti. Výsledek bude možno zhlédnout 1. dubna 2015 v 16:30 v místní Sokolovně. Kromě hudebních vystoupení, standardních tanců, žonglování, drezury pejsků uvidíte ve druhé části již zmíněné fiktivní předtočené neuvěřitelné reportáže a aktuální zpravodajství televize Noha. Vše z prostředí Kojetína a místního gymnázia. Televizní pořady jsou dramaticky zářímovány příběhem pohádkových postav z Večerníčků.

Studenti zvou na akci všechny příznivce kulturní zábavy, satiry a parodie.

Miroslav Matějček v. r.

Poznámka: dementi [dementy] - prohlášení o nepravdivosti veřejně publikovaného tvrzení, nikoliv oslovení redakce.

DIVADELNÍ POČASNÍK

Vážení čtenáři, včera nám začalo kalendářní jaro, které, jak si určitě vzpomínáte, bylo doprovázeno velmi výrazným zatměním té velké kulaté lampy tam nahoře, kvůli které se již staří Mayové nezdráhali obětovat vlastní děti, matky či dokonce babičky a pochopitelně i tchýně. Kvůli souhře těchto dvou událostí došlo k silným anomáliím v magnetických siločarách naší země, což mělo přímý dopad na redakci Divadelního Koječáka. Pokud tedy nerozumíte některým článkům, není to naše chyba.

Kromě drobných odchylek při psaní článků jsme také vyzorovali, že naše paní ředitelka Svača byla asi zasažena nějakou tou anomálií přímo, protože se zdá, že dokáže nějakým zázračným způsobem zcela přesně předpovídat počasí během

festivalu. Dokonce lépe než model Aladin a družice METEOSAT.

Na základě našeho soukromého výzkumu bylo zjištěno, že:

- vchází-li Svača zadními dveřmi, bude pravděpodobně zasněžený přední vchod,
 - pobíhá-li po Sokolovně tam a zpátky a vykřikuje, že vyhoříme kvůli světlům v divadelním sále, znamená to, že na druhý den budou velká vedra,
 - sedí-li zavřená v kanceláři, je jasné, že bude lít jako z konve, plus o pokud navštěvuje kuřárnu, objeví se duha,
- o pokud má náladu špatnou a nechodí ani do kuřárny, dešť je doprovázen krupobitím a blesky,
- posílá-li redaktory před Sokolovo, zdá se, že bude zatmění slunce,
 - pokud redakce sedí v její kanceláři, nastávají pro gymnazisty chmurné dny, protože musí sešívát další vydání Divadelního Koječáku,
 - vejde-li do redakce gymnazistů, je zaručena prudká bouře.

Pan Jan Tabara

BRNĚNSKÉ OKNO SABINY COUF vol. 5

Jaro! Ptáci, pupeny, radostné pobíhání ruku v ruce po louce. Jaro udeřilo plnou palbou v Brně a dokonce i v Kojetíně. Konečně máme možnost nasát do duše pozitivní ionty ze Slunce, které už je naštěstí zase celé. Na první jarní den je povinností vyrazit na promenádu do prosvětlených ulic, aby člověk konečně setřásl z kostí poslední zbytky zimní chmury. Ve Štatlu můžete obejít Kraví horu a pokochat svou poetickou duši panoramatem z paneláků, Špilberku a mešity. Anebo jít do Lužánek a seznamovat se se skupinami osob s podivnými nástroji, kteří jsou beztak všichni religionisti. Tento zážitek Vás rovněž pohladí po rozpolcené duši, jelikož zjistíte, že Vaše chování zase tak excentrické není.



I město Kojetín dle mých letitých zkušeností nabízí specifické volnočasové vyžití. Míst pro načerpání pozitivní energie je zde nespočet, dokonce tolik, že nejsem schopná vypíchnout to nejlepší, abych zbývající neurazila.

V nynějších dnech se ale mezi hlavní přednosti Kojetína řadí to, že se sem přemístili téměř všichni mí společníci na pravidelný čaj o páté. Tímto chci nenápadně naznačit, ačkoli divadelní festivaly na maloměstech kvitují, že je nutné myslet na jejich vhodnou míru. Ani s kulturou by se to nemělo přehánět, protože se pak omrzí a postupně přestane na představení chodit i Blabla. Doporučuji, aby Divadelní Kojetín dnes skončil, jelikož, jak bystrý čtenář jistě bystře rozpoznal, jeho organizace se značně podepisuje na kvalitě mého sociálního života. Nuda jak v Brně.

Stylovým závěrem mé rubriky by nejspíše byl moudrý citát. Citáty nás ale paní učitelka Eva Mlčochová na gymnáziu neučila a takhle narychlo si na nic nevzpomenu. Řeknu to tedy od srdíčka. Vážení čtenáři, spalte Moreny či jiné voodoo postavičky dle vlastního zájmu a slavte novou dobu. A třeba jednou v divadle místo v hospodě Na Košíku.

NA PLOVÁRNĚ S PETREM NÝDRLEM

aneb Pokus o rozhovor



Vážení čtenáři,
poté, co společnost Apple odmítla před několika dny vydat Petrovi Nýdrlemu článek, který pro nás napsal a bez něhož je úroveň našeho časopisu totálně pod úrovní, rozhodli jsme se s ním udělat rozhovor jako druhý pokus o profesionalizaci Divadelního Koječáka. Společnost Apple je však zřejmě vůči naší přehlídce velmi silně zaujata a rozhodla se nám časopis tvrdě cenzurovat. Chápeme, že v nás, díky velikým talentům a světoborným nápadům, co se v redakci rodí, vidí silnou budoucí konkurenci. Jde o to,

že se Petr moc hezky rozpovídal v desetiminutovém rozhovoru, který jsme nahrávali na diktafon v iPhone. Společnost Apple nám ho ovšem zcenzurovala a sestříhala na dvě a půl minuty. Rezolutní zásah do nahrávky našeho rozhovoru odmítáme, nesouhlasíme s ním a Applu vyřizujeme, že si Hadička do konce přehlídky za trest nechá vypnutý iPhone. A protože vás nechceme mystifikovat (koho by to mohlo vůbec jen napadnout!), poskytneme vám jen tolik, kolik se nám podařilo opravdu reálně zachytit. Škoda, že následné povídání o současné kulturní společnosti, divadelním světě, Petrově preferencích, vášních, láskách, neřestech, islámu, homosexuálech, veganech a profilaci vlastně celého světa si zde nepřečtete. Děkujeme, pane Steve Jobsi, in memoriam.

Jak se ti líbí na přehlídce?

Mně se tady vždycky líbí. Jsem jenom trochu rozpačitý z města... Ale myslím, že to tu moc pěkně funguje. Jak Hanka Svačinová organizačně, tak vy v časopise, takže super. A jste tady strašně hodní.

Jak moc lituješ, že jsi přijal pozvání do poroty?

Jo, takhle... Je příliš krásně na to, trávit celé dny v divadle. Nevím, jestli toho lituju, ale na druhou stranu si nemyslím, že jsem tak nosný jako třeba Petra, Vladimír nebo pan doktor Závodský, protože možná tolik neumím hovořit odborně. Já jsem tady spíš za takové emoční zvířátko.

Myslíš si, že má i pro tebe účast v porotě nějaký přínos?

Ano, vidím díky tomu amatérské divadlo i z druhé strany a je pravda, že vždycky budu naivně doufat, že amatérské divadlo je podhoubím něčeho zajímavého, tvůrčího, nadějného, něčeho, co má přesah. Možná, že tohle probíhalo spíš v období 70., 80. a možná 90. let. A teď, když je společnost více komerční a moc se do divadla nechodí, tak si ty amatérské soubory většinou vybírají komedie. Na jednu stranu je to škoda, na druhou ale pochopitelné.

Chceš říct, že dnešní společnost divadlu moc nepřeje?

Nepřeje, ale je to asi logické, protože společnost se vždy v cyklech dostane na vrchol, na tom vrcholu je taková zhůvěřilá, má všechno a přitom má pocit, že si musí pořád

stěžovat, a tak začne padat. Teď by to chtělo spíš gladiátory.

Víme o tobě, že pocházíš z Máchova kraje, kde to máš nejradši. Jak ses vlastně dostal do Zlína?

Ze Zlína je moje maminka, proto jsme se tam přestěhovali. V Máchově kraji jsem se narodil a je to místo, kam se pravidelně alespoň jednou za rok vracím. V poslední době tam jezdím častěji, tak jednou za dva měsíce. Mám rád ty borové lesy, slunce prostupující skrze stromy, klid. Bydlím tam u tety v hájovně tři kilometry od civilizace uprostřed lesa, kam vždycky večer chodí stádo daňků, jsou tam divoáci...

Říkáš o sobě, že jsi samotář. Jak se taková povaha slučuje s prací s lidmi a pro lidi?

Samotář jsem, to je pravda. Ale s prací s lidmi se to nevyklučuje. Myslím si, že nejsem sám, kdo to takto má... Nevyhledávám davy a rád se vracím ke svému užšímu okruhu lidí.

Co bys na naší přehlídce změnil?

Bylo by dobré, kdyby Svača vybírala soubory, které přijímá. Předěšlo by se tak pozdějším překvapením, kdo že to vlastně přijel a co zahrál.

Chtěl bys něco vzkázat Divadelnímu Kojetínu?

Samozřejmě mnoho úspěchů i do dalších ročníků, hodně dobrých nápadů a ať je to tady pořád tak příjemné a přátelské.

MÓDNÍ OKÉNKO

KULATÝ POHLED NA KULTURU

Letos jsme tu kojetínskou módičku trochu zanedbávali. Snad proto, abychom nevypadali, že jsme nějakí materialisti. Protože to teda rozhodně nejsme. Vítr z plachet nám ale sebrala Svača. Naše ultra nematerialistické a ryze intelektuálské já bylo zpochybněno ve chvíli, kdy nám ukázala svůj nový úlovek z aukčního serveru Aukro. Vydražila si tam totiž super cool kulaté sluneční brýle, ve kterých plánovala sledovat zatmění slunce. Vůbec jí nevadilo, že ty brýle skoro nestíní a pravděpodobně by jí jejich použití zničilo zrak, takže jsme rádi, že je na to zatmění zapoměla vyndat ze šuplíku. Módního potenciálu těchto slunečních brýlí jsme si ovšem nemohli nevšimnout. Hned jak nám je Svača ukázala, vrhla se na ně Terka, aby si je mohla zkusit. Vůbec nikoho nepřekvapilo, že je rozbila. Naštěstí má Terka ještě jedny brýle svoje, rovněž kulaté, a to přímo ze Švédska, kam dezertovala loni během divadelní přehlídky. Se svým příspěvkem se nečekaně přidala i Kláša se svými kulatými brýlemi původem až z Ameriky. Zkrátka kulaté brýle jsou fakt v kurzu, takže je noste. A vůbec nevadí, že vám ani nesluší.



HANÁCKÉ FRAZEOLOGICKÉ SLOVNÍK

aneb Příručka hanáckyho synka na diskotéce



Dobré večír, si pěkná jak sviňa , máš takovy pěkný oči jak naša kráva, sice si trochu zdechlá, ale ináč fešná. = Pěkný večer, líbíš se mi, i když jsi příliš štíhlá.

Si blbě jak dvojky vidle. = Děkuji, to mi lichotí.

Nepudeš si zaťopat? = Výzva hanáckého synka k romantické noci strávené ve víru vášně na mezi za vesnicí.

Nepudu, si nalité jak váza. = Nechci, protože si požil příliš mnoho alkoholických nápojů.

Dyť su úplně střízlivé, vypil sem leda deset piv a pět režněch. = Hanácký synek je v dobrém rozmaru.

A co si myslíš, že su nějaká flundra? = Tak dobře, strávím s tebou romantickou noc, ale ještě chvíli mě přemlouvěj.

Dé tu ruku pryč - Ano, pokračuj.

Tož dělé, ale dé si pozor. - Neberu žádnou antikoncepci.

Už su. - Miluji tě.

Nemysli si, že to bylo jenom tak. - Uvidíme se ještě někdy?

Za chvílu mně jede první ranní vlak, ráno mám nějakó prácu. - Ne, už se neuvidíme.

Pokračování za devět měsíců.

EROTICKÝ SLOVNÍK SLEČNY K.

Díl třetí

Divadelní erotický slovník vrcholí a my všichni tady na Sokolovně jsme z toho celí vzrušení. Tipy na poslední erotické téma dostáváme, kudy chodíme, aniž bychom chtěli. Snad každý druhý Koječák má nějakou úchytku, kterou se nenápadně snaží protlačit na stránky tohoto tištěného média. Mnohdy se taktó ledasčemu přiučíme, často aniž bychom chtěli. Ale co, i to se může v životě hodit, protože nikdy nevíte, co za úchytku vás potká. Výběr toho jediného, posledního výrazu do erotického slovníku nebyl vůbec jednoduchý. Přece jen to s sebou nese jistou dávku zodpovědnosti a my bychom jen velmi neradi někoho dočasně či snad dokonce trvale poškodili. S tímto vědomím jsme se rozhodli rozebrat slovní spojení ‚divadelní voyeurismus‘ a věříme, že naše volba padne na zdejší úrodnou hanáckou půdu.

#3 Divadelní voyeurismus

Divadelní voyeurismus je druh erotické úchytky, která se projevuje šmírováním

lechtivých situací nebo věcí. Holt ideální deviace do divadla. Skvělým místem pro toto počínání je jeviště, kde se dá při převlékání z kostýmu do kostýmu zhlédnout opravdu téměř cokoli a ještě k tomu nenápadně. Velkou výhodou je, že to můžete zahrát. Doslova. V hledišti už je to složitější – je tam tma, všichni nehnutě sedí a hledí, a vlastně je to pro voyeury docela nevhodné působiště, jelikož je v podstatě nemožné něco zahlédnout. Můžou si zde tak maximálně připravovat budoucí strategii, anebo se naopak vzpamatovávat z uplynulého šmírování a vrátit tak svůj tep zpátky do normálu. Šmírovat můžete i v předsálí, což usnadňuje zejména přítomnost baru. Díky tomu pozornost přítomných klesá přímo úměrně pozitivním nápojům. A tomu se říká příležitost!

PORADNA DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Návštěva z Brna

Milý DK, po přečtení článku porovnávajícího brněnský Jeden svět a kojetínskou divadelní přehlídku jsem neváhala, zanechala snah o hájení lidských práv a naskočila do vlaku směr Kojetín, se záměrem infiltrovat se do prostředí již vyhájeného. Nejdřív jsem tu byla trochu zmatená, protože jsem hledala zastávku šaliny, ale žádnou jsem nenašla, tak jsem se vydala pěšky. Při cestě z nádraží jsem nemohla najít Sokolovnu, ale potom pro mě Terka přišla do hospody Na růžku, kam jsem trefila, a zavedla mě sem. Bylo dopoledne a já si chtěla dát svou oblíbenou raw* svačinku a espresso z Etiopské kávy, vypražené na třetím stupni pražení, ale zjistila jsem, že na baru jsou k dispozici jen tousty s kečupem a turecká káva! Po bližší prohlídce nabídky jsem zjistila, že zde nemáte ani žádné veganské dortíky, fresh juice, polévku z červené řepy, club matté a bezlepkové müsli. Velkým překvapením taky bylo, že tady lidi nechodí oblečení pouze v černé, jak je teď Brně jediným akceptovatelným trendem. Nechci se příliš odlišovat a moc ráda bych se tu se všemi skamarádila, ale nevím, jestli dokážu celý večer poslouchat místo DJ's s berlínským technem cimbálovku a ani si nepřechíst on-line vydání Koječáku na Twitteru. Porad', jak se mám lépe asimilovat?

*(*rozuměj syrová strava)*

Vaše překvapená Zuzka M.

Milá Zuzko! Na takové jako ty jsme tady tak zvědaví! Pokud se chceš asimilovat, budeš muset zapomenout na bio dortíky s mořskou solí a levandulové limonády se zeleným pepřem z hipsterkých kaváren, jinak si tě žádný kořeň ani nevšimne! Jako první krok ti doporučujeme zajít za Alčou, která každému, kdo kolem ní prochází, vrazí do ruky obrovský krajíc chleba se sádlem a okurkem nebo jitrnicovou tlačenkou a případné námítky uzemní krátkým „to je tenky, neboj“. Poté si nalej aspoň tři panáky domácí slivovice od paní Krěmařové a uvidíš, jak si s chlapci u cimbálu zabékáš a hned tě budou asimilovat.

Milovaný DK, konečně Ti můžu zase napsat. Jsem moc rád, že uběhl další rok a přehlídka je opět v plném proudu. Víím, že každý správný divadelní fanda by měl

s blížícím se koncem divadelního týdne propadat smutku a depresi, ale přiznám se, že u mne je tomu naopak. Čím pokročilejší den, tím více výtisků Koječáka; a to je moje. V minulých ročnících bych nenašel odvahu přiznat se ke své úchylce, ale když jste o ní letos sami začali psát, osmělil jsem se. Už jste někdy slyšeli o fetiši na Divadelní Koječáky? To vás nenapadlo, co? Tulit se po nocích k časopisu... Dva výtisky pod polštář, tři do nohou postele, zbylými se přikrýt, zabalit se do nich, nuchat se s nimi. Čichat vůni tiskárenské barvy, usínat při šustění papíru, užívat si intimní přítomnost všech otiskovaných osob a cítit se tak obklopen spoustou úžasných lidí... Ach, Koječáku, jsem tak rád, že Tě mám! S aktuálními čísly spím, ty z loňských ročníků mám systematicky rozmístěné po celém bytě. Když otevřu vstupní dveře, čekají mě v předsíni geometricky rozloženy výtisky z loňské přehlídky; v obývacím pokoji mám ve vitrínkách místo porcelánu vystavené papírové lodičky poskládané z časopisů z roku 2013. Když si dávám horkou koupel, ležím ve vaně a kochám se pohledem na vytařovaný strop každou jednotlivou stránkou Koječáka 2012... Pro další období bych potřeboval obalit plot a vstupní branku. Mohli byste proto, prosím, zvýšit počet výtisků?

Váš, navždy úchýlný, J. K.

Milý J. K., jelikož jsme se letos problematice divadelních erotických úchylek opravdu začali věnovat, máme pro Tebe pochopení. Těší nás, že podobné praktiky nerealizuješ třeba s Bleskem, nýbrž s naším seriózním tiskem, kde po drbech není ani zbla. Slibujeme Ti, že pro příští rok budeme při každém tisku myslet na tvůj plot a přidáme Ti tolik časopisů, kolik příček budeš potřebovat obalit.

KECY Z KNIHY

Divadelní spolek Kroměříž: Vražda na faře

„Perfektní zahájení 23. ročníku Divadelního Kojetína.

Soubor-trio Hanča Sváča nezklamal“

„Krásné, Běďa exceloval a služtička nemá chybu.“

Divadlo scéna Zlín: O kocouru Mikešovi

„Dašík byl kouzelný“

Občanské sdržení za Dveřmi: Bez obřadu

„Super představení, jste adeпти na 1. místo.“

„Vynikající, moc jsme se pobavili. Jen tak dál.“

Ořechovské divadlo: Jak Švédové L. P. 1645 marně Brno dobývali

„Špica, špica, boží!!“

„Bylo to živelné, veselé, muzikální! Díky, naprostá spokojenost.“

Tramtarie Olomouc: R.U.R

„Krásně zpracované.“

„Dokonale provedené, ale celkem depresivní téma. Zvláště současná doba umocňuje Čapkův záměr. A to zatmění slunce umocnilo pointu.“

Václav Václavov: Tlustý anděl z Rouenu

„Tak za mě dobře! A co za vás?“

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné: Kód nula

„Skvělý zážitek!!“

„Hluboké, silné..Díky!“

Divadlo DiGoknu, Rožnov pod Radhoštěm: Frida

„Bylo to velmi uvěřitelné, děkujeme.“

„Bylo to moc pěkné!“

Divadlo Brod, Uherský Brod: Caesar

„Broďáci hrajú poctivo. a s poctivostú „jak bývalo či je?“ známo nejdál dojdeš“

OMLUVENKA DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- Hadička se omlouvá gymnaziální sekci za to, že hned v úvodní anketě zaměnila sochu Osvobození za sochu T. G. Masaryka a stréč Milan jim pak vynadal, že uráží pantatička Masaryka,

- Petr Nýdrle se omlouvá Petře Kohutové za to, že si nemohl zapamatovat její křestní jméno (vůbec mu totiž nic nepřipomíná) a říkal jí Lenko,

- Svača se omlouvá paní Hálkové, že ji zapomněla uvést ve výčtu sponzorů a Alča pak musela koupit dětská razítka a natisknout lékárnou do brožur zvlášť,

- Milan Zahradník se omlouvá, že hned první den přehlídky propálil nový bílý stůl v kuřárně a chtěl to schovat pod ubrus,

Svača se omlouvá porotě, že z ní v tisíci kusech tištěných programů udělala odbóranó porotu,

- Divadelní Koječák se omlouvá Petře Kohutové za to, že ji první večer nechal odejít na hotel bez požadavku na recenzi,

- omlouváme se všem čtenářům za to, že jsme vám lhali, že přijel Jim Carrey,

- Svača se omlouvá Honzovi Tabarovi za to, že schytral výčitky za celou gymnaziální sekci, a on si potom chtěl chystat svačinku a pitíčko doma,

- omlouváme se paní Evičce Řezáčové, že jsme v časopise nevěnovali žádnou pozornost její bábovce, protože ji porotci snědli a neměli jsme co fotit,

- omlouváme se všem, o kterých jsme v časopise psali málo,

- omlouváme se všem, o kterých jsme v časopise psali hodně,

- omlouváme se všem, kterým jsme slíbili, že o nich budeme psát, ale nepsali jsme,

- omlouváme se všem, o kterých jsme psát neměli, ale napsali jsme,

- společnost Apple se omlouvá režiséru Peškovi za to, že z našeho iPhoneu smazala celý rozhovor s ním,

- společnost Apple se chce omluvit Petrovi Nýdrlemu za to, že mu zcenzurovala a sestříhala desetiminutový rozhovor v iPhoneu na dvě a půl minuty,

- Svača se omlouvá Hadičce za to, že se jí smála, když si spálila sítnice,

- Zuzka Hladíková se omlouvá za to, že na baru přepsala divadelní chlebičky na „ohlebičky“ a pečené kuře na „bečené kuře“ a pak se Šírovi smála, že neví, co prodává,

-
- Svača se omlouvá Milanovi za to, že mu ve čtvrtém čísle spletla nadpis jeho nejlepšího Frku, a tak mystifikovala půlku Kojetína,
 - Hadička se omlouvá svému bratru Davidovi, že až na přehlídce zjistila, že mluví,
 - Alča se omlouvá Milanovi za to, že jí smrdí tiskárna,
 - Šíra se omlouvá za to, že nevěděl, že nám po celou divadelní přehlídku tvrdil, že nám prodává Zweigeltrebe, ale přitom je to celou dobu Portugal,
 - Terka se omlouvá Svači za to, že jí rozbila brýle z Aukra za 60 korun,
 - omlouváme se všem, které jsme chtěli označit na Facebooku Divadelního Koječáka a nešlo nám to, protože to máme pokaženy,
 - omlouváme se za to, že se po letech konečně začínáme opakovat, vykrádat a vůbec recyklovat,
 - omlouváme se za to, že jsme všem radili, ať sledují zatmění Slunce přes disketu. Polovina Kojetína se pak dívala místo datového kotouče přes ten plast, takže nic neviděla, a ta druhá půlka oslepla, protože oficiální zdroje diskety nedoporučují,
 - gymnaziální sekce se omlouvá za to, že vypila všechno víno v baru,
 - omlouváme se Vladimíru Fekarovi za to, že jsme líní, a proto nechodíme na divadlo,
 - omlouváme se divákům za to, že jsme líní a nechodíme na tři dvouhodinová představení denně,
 - omlouváme se Svači za to, že jí nějaká ... v kuřárně vykouřila celou jednu krabičku cigaret,
 - omlouváme se Slunci za to, že ho Svača nemohla najít a tak poslala Honzu Tabaru, aby ho hledal za pekárnou.
 - omlouváme se porotě za to, že jsme se jí letos dostatečně nevěnovali, ostatně jako každý rok,
 - omlouváme se Svači za to, že jsme po celou dobu přehlídky okupovali její kancelář a v podstatě ji dočasně vystěhovali,
 - omlouváme se za to, že zesměšníme, na co přijdeme,
 - redakce se omlouvá zaměstnancům MĚKS za veškerá příkoří, která jsme jim potenciálně způsobili,
 - omlouváme se Petře Kohutové za to, že už odjela, takže s ní už asi nestihneme udělat rozhovor,
 - omlouváme se Milanovým slépkám, že nedostaly tři dny nažrat,
 - omlouváme se divákům, že jste letos házeli lístečky líbilo/nelíbilo zbytečně, protože jsme je zapoměli počítat,
 - Hadička se omlouvá Milanovi, že neudělala s redakcí ani jeden brífink, jak mu slíbila,
 - omlouváme se těm, co se přišli podívat na závěrečné představení, které se nekonalo,
 - omlouváme se Lence Šípkové za to, že neustále nazýváme její klobásový salám párkem,
 - závěrem se celá redakce omlouvá všem, kterým se výše neomluvila a zapomněla na ně.

SPECIALITY NA BARU



DIVADELNÍ CIMBÁL

V sobotu jsme úspěšně zakončili celý den poslechem a tancem kroměřížské cimbálové kapely Dubina. V současné době vystupuje kapela v počtu čtyř nebo pěti muzikantů a často se účastní různých akcí (např. plesů, svateb, rodinných oslav apod.). Vystoupení na Divadelním Kojetíně se jim moc povedlo, což bylo poznat hlavně podle slušného počtu tančících párů, mezi kterými se dokonce vyskytovaly i někteří členové redakce!



DÍVKA ČÍSLA 5



BARISTICKÁ SEKCE



10 FETIŠŮ DIVADELNÍHO KOJEČÁKA:

1. Hadička má už léta fetiš na chození bez bot, a tak ráda chodí bosa. Ráno jsme přišli do redakce a nenašli v redakci Hadičku, ale jenom její boty, takže jsme zrealizovali, že běhá někde bez nich. Až pak nám řekla, že má boty dvoje.

2. Šíra nám ve slabé chvílce na baru sdělil, že má fetiš na filmy severské produkce. Prý ho přitahuje ten chlad, který z těchto dramát čiší. A prý má pro jistotu doma i několik svých oblíbených titulů na DVD...

3. Stréc Milan se nám svěřil, že má fetiš na kola. Jakože bicykly. Svěřil se nám totiž, že jich má doma snad čtyři nebo pět, takže může každé pracovní den přijet na jiným, požit, odejít domo po svých a druhý den zase takhle atd. atd.

4. Lenka - stará Šípková, nová Blažková - se nám s ničím nesvěřila, ale bystré oko naší redakce si všimlo, že má Lenka fetiš na psaní hodnocení představení do divácké knihy přání a stížností. Nenajdete takřka žádné představení bez jejích slov chvály a popisu.

5. Kláňa se dnes už jen při myšlence na víno rozepsala tak, že nám všem došlo, že má asi lehký fetiš na víno. Následně odběhla na bar pro první dvojku červeného a číslo našeho časopisu bylo zachráněno.

6. Sabina z Brna nám napsala, že má fetiš na vyhazování věcí. Sice nikdo z redakce nepochopil, jak takový fetiš může v reálu fungovat, ale ze solidarity jsme se rozhodli jí to uveřejnit.

7. Svača má rozhodně fetiš na InDesign. Celé roky v něm sázela toho Divadelního Koječáka a nadávala, jak je to otravná práce. Pak se loni uvolil Šíra, že to převezme. A letos si to břímě vymohla Svača zase zpátky.

8. Gympláci podílející se na vzniku Koječáka by dle našeho uvážení měli mít fetiš na jídlo, jelikož jsou stále ještě ve vývinu. Včera nás ovšem překvapili tím, že mají evidentně větší fetiš na tekutější formu stravy.

9. U Terky jsme se shodli, že má fetiš na kupování kalhotek na konkrétní události. Pokaždé, když Terka na Facebooku zmáčkne tlačítko ‚zúčastnit se‘, běží hned za roh k vietnamcům vybrat si speciálně tematické kalhotky pro danou událost. Docela by nás zajímalo, jaké si koupila na Divadelní Kojetín?

10. Alča Židlíková se vrátila z mateřské a kupodivu má stále fetiš na kuřáky. Teda vlastně je to antifetiš. Hned první den, když dva nejmenovaní členové redakce poprvé (a samozřejmě naposledy) navštívili kuřárnu, přiřítla se odněkud Alča a nastříkala jim do pusy sprej s vůní mořské vody.

JIM CARREY NA DIVADELNÍM KOJETÍNĚ



Jim Carrey přijíždí autem



Jim Carrey vchází do divadla



Jim Carrey v divadle



Jim Carrey jde do redakce



Jim Carrey si z toho musel jít odskočit



Jim Carrey opouští divadlo

VÝSLEDKY 23. DIVADELNÍHO KOJETÍNA 2015

Čestná uznání:

- **Kateřině Nakládalové** za roli slečny Marplové v inscenaci Vražda na faře Divadelního spolku Kroměříž
- **Radce Poučové** za režii a návrh scény inscenace Bez obřadu o. s. Za dveřmi Náměšť na Hané
- **Janu Sudovi** za mladý herecký výkon v inscenaci Jezinky a bezinky DS Lojza z Oder
- **Hereckému kolektivu DS Václav Václavov** za čistotu hereckého stylu v inscenaci Tlustý anděl z Rouenu
- **Ivanu Helmichovi** za scénu v inscenaci Černá je dobrá Divadla BLIC Ostrožská Nová Ves
- **Evě Koukolské** za kostýmy v inscenaci Černá je dobrá Divadla BLIC Ostrožská Nová Ves
- **Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdné** za inscenaci Kód Nula

Diplomy:

- **Romaně Blažkové** za roli Mary v inscenaci Vražda na faře Divadelního spolku Kroměříž
- **Evě Kašparové Zajíčkové** za roli Patricie v inscenaci Bez obřadu o. s. Za dveřmi Náměšť na Hané
- **Ondřeji Kašparovi** za roli Leonarda v inscenaci Bez obřadu o. s. Za dveřmi Náměšť na Hané
- **Hereckému kolektivu Ořechovského divadla Ořechov** za souhru v inscenaci Jak Švédové L. P. 1645 marně Brno dobývali aneb Bylo nebylo
- **Ořechovskému divadlu Ořechov** za inscenaci

Jak Švédové L. P. 1645 marně Brno dobývali aneb Bylo nebylo

- **Josefu Königovi** za režii inscenace Tlustý anděl z Rouenu DS Václav Václavov

- **Aleně Herman** za scenáristicko-režijní koncept inscenace Kód Nula Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdné

- **Michalu Juříkovi, Pavle Dostálové a Marku Hermanovi** za vizuální stránku inscenace Kód Nula Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdné

- **Iloně Zámečnickové** za roli Fridy v inscenaci Frida Divadla DiGoknu Rožnov pod Radhoštěm

- **Romanu Švehlíkovi** za úpravu komedie Caesar a za roli Tita Papulla v téže inscenaci Divadla Brod Uherský Brod

- **Pavlu Chramostovi** za roli Terentia Bulvy v inscenaci Caesar Divadla Brod Uherský Brod

Zvláštní cena poroty

Martinu Braunerovi za soustředěný výkon při animaci Krysy v inscenaci Caesar Divadla Brod Uherský Brod

Doporučení na 4. Divadelní Piknik Volyně

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné

- Alena Herman: Kód Nula

Nominace na 4. Divadelní Piknik Volyně

Ořechovské divadlo Ořechov – Vlastimil Peška:

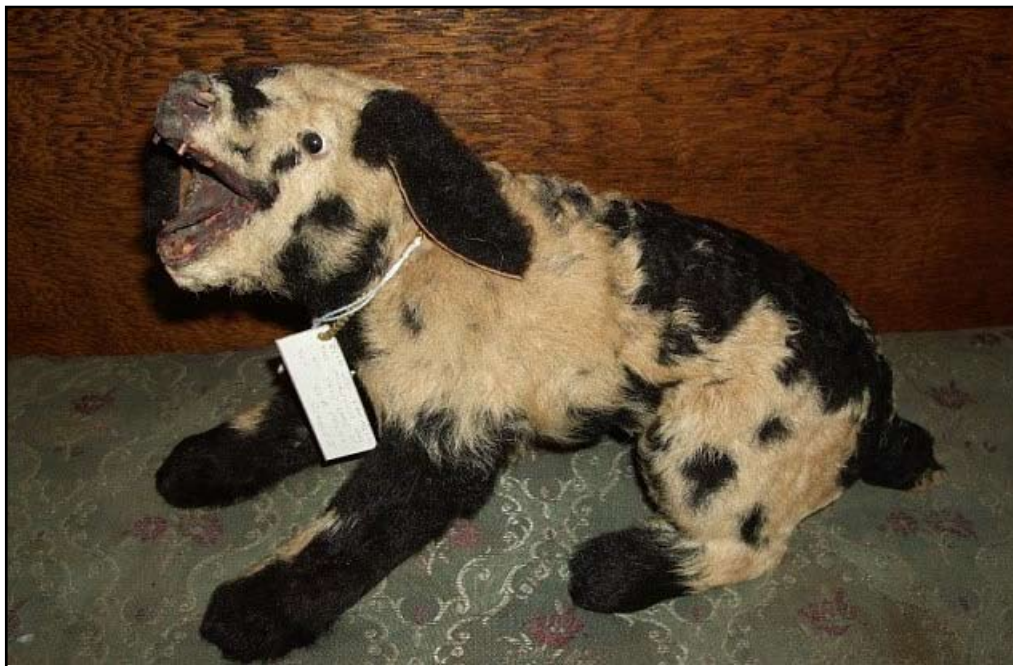
Jak Švédové L. P. 1645 marně Brno dobývali aneb Bylo nebylo

Na udržení chladné hlavy
při otěch temnějších chřítkách přikloďte



DIVADELNÍ REKVIZITY KOJEČÁKA

Prasopes



**PRODÁM
DIVADELNÍ
SVĚTLA**

**ZN: CHCI SE
VYSPAT!**

RACEK

Sabina Coufalová/David Dvořák/David Hás/Hana Hášová/Petra Kohutová/
Klára Krčmařová/Anička Mišurcová/Tereza Panáková/Markéta Sklenářová/
Hana Svačinová/Jan Tabara/Milan Zahradník

design/sazba: Jan Žmolík/Lubomír Budný/Hana Svačinová
tisk: MěKS Kojetín, 2015, 100 ks, zdarma

http://www.mekskojetin.cz/meks_prehlidka.php

www.facebook.com/MěKS_Kojetin

www.facebook.com/Divadelni_Kojecek